

ko biltena Mladi planinec, s katerim zaokrožujejo bogato bero tega leta. Na njegovih straneh je predstavljen celotni program društvenih jubilejev in proslavljanj mednarodnega leta gora, podrobneje pa tudi pomembnejši dogodki.

Začeli so se že sredi januarja, ko je predsednik Jože Prah na priložnostnem srečanju predstavil pomen mednarodnega leta gora. Nadaljevali so se slab mesec kasneje na občnem zboru. Aprila so se v dogajanje vključili planinci veterani MDO Zasavja, ki so se zbrali v Tončkovem domu na Lisci. Le dan kasneje je bila tam proslava ob stoletnici Jurkove koč z bogatim kulturnim programom in predstavitvijo ponatisa dela Moje dogodivščine Blaža Jurka. Konec avgusta so se zbrali mentorji in vodniki mladinskih planinskih taborov vse od leta 1973 naprej, ko je bil organiziran prvi društveni tabor v Trenti. Pestro septembrsko dogajanje se je začelo v Sevnici s planinskim večerom in predstavitvijo novega vodnika Izleti v okolici Sevnice izpod peresa Vinka Šeška. Nadaljevalo se je na sevnškem gradu z otvoritvijo razstave starih fotografij planinskih objektov na Lisci, zaključilo pa 14. septembra z najlepšim možnim dogodkom, dnevom slovenskih planincev na Lisci. Ta dan so odprli obnovljeno pot z Brega na Lisco in jo poimenovali po Blažu Jurku. Vsi ti dogodki so s poročili in objavljenimi govori našli mesto v biltenu. (Igor Maher)

Zahvala

Pavle Šegula obvešča vse tiste, ki bi njegovo knjigo Križemkražem po gorah morda še želeli kupiti, da so pošle in od letošnjega poletja niso več na voljo. Prosi, da jih ne naročate, ker ponatisa do nadaljnjega ne bo.

Uredništvo PV

Po medalje v Loče

15. septembra so bile Loče v znamenju planinstva. Domače planinsko društvo je namreč organi-

ralo že 3. pohod po Loško-zbelovski planinski poti. Opažamo, da se pohoda iz leta v leto udeležuje več ljudi. Tokrat jih je prišlo okrog dvesto z različnih koncev Slovenije. V hladnem septembrskem jutru so se podali na pot, ki pa jih je kmalu ogrela. K temu je pripomoglo tudi to, da ob njej živijo prijazni ljudje, ki pohodnikom ponudijo piti in jesti. Za pogostitev pa smo ob pomoči sponzorjev poskrbeli tudi loški planinci. Po petih do šestih urah, kolikor je trajal pohod, smo se na koncu zbrali na kmetiji Lopan, kjer sta nas čakala golaž in kislja juha, za dobro voljo in plesno razpoloženje pa je poskrbel harmonikar Pavli. Vsi, ki so se udeležili vseh treh pohodov, so prejeli lepe bronaste kolajne. Po končanem pohodu smo se domači planinci zaslužno usedli in ob kozarčku začeli razmišljati o naslednjem pohodu, na katerem pričakujemo še več ljudi, ki imajo radi hojo in dobro družbo. (Jože Gumzej, PD Loče)

80 let Stanka Maka

Septembra letos je visok jubilej, 80-letnico, praznoval najstarejši in častni član Planinskega društva Grmada iz Celja Stanko Mak. Dejstvo, da je najstarejši, pa še ne pomeni, da se hribov in planinskih doživetij le spominja. Še vedno dela družbo mlajšim na mnogih pohodih po bližnjih in daljnih hribih ter ob tem skrbi, da se vsi okoli njega dobro zabavamo. Rad pripoveduje šale, predvsem pa rad zapoje. Tisti, ki večkrat obiščete Celjsko kočo, veste, da gre tja vsaj enkrat tedensko. Ima pa veliko željo: obiskati Triglav. Saj ne bo prvič, pravi, le gor bi še rad šel. Če bo le vreme dopuščalo, mu bomo pri uresničitvi njegove želje vsi iz društva radi pomagali in se mu pridružili.

S svojo vedrostjo in dobro voljo ter življenjskim optimizmom si nam vsem vzornik. Vsi iz društva ti ob res častitljivem jubileju iskreno čestitamo in ti želimo obilo zdravja, predvsem pa trden in varen ko-

Po Loško-zbelovski planinski poti

rak. (Davorka Lamut, PD Grmada Celje)

92 let Anice Berger

5. julija je svoj 92. rojstni dan praznovala Anica Berger, rojena Šinkovec. Z njenim imenom sta močno povezana tudi trboveljsko planinstvo in še posebej PD Trbovlje. Poročila se je z znanim planincem in lovcem Jožetom Bergerjem, njuna gostilna na sedanji Ulici 1. julija 10 pa je bila dolga leta shajališče predvojnih in povojnih planinskih delavcev. Anica je bila vedno na voljo pri raznih prostovoljnih delih, posebno,

kadar je šlo za večje prireditve, sprva v organizaciji trboveljske družnice SPD, po vojni pa PD Trbovlje. Še posebej zavzeto se je zavzela za društvo po prezigodnji moževi smrti. V njeni hiši je društvo pridobilo dva prostora in skladišče v kleti. Stalno je sodelovala na izletih in akcijah, posebej pa se je odlikovala pri gospodarjenju in oskrbovanju doma na Mrzlici. Skrbela je za društvene prostore in okolico, pobirala članarino in bila stalen vir informacij in nasvetov. Živela je z društvom v dobrih in slabih obdobjih, v vzponih in padcih ter se veselila vsakega društvenega uspeha. Teža let je pritisnila tudi na njeno zdravje in jo primorala, da je zavetje našla v domu oskrbovancev, kjer pa z vedrino, naravno inteligenco in uglajenim nastopom vzpodbuja okolico, neredko tudi preko valov Radia Trbovlje. Ob visokem jubileju ji želimo, da bi se še kdaj srečevali na planinskih poteh, predvsem pa ji želimo, da ohrani dobro voljo, svojo vedrino, nasmeh in neomajno predanost planinstvu. Naj jo še naprej spremlja planinski srečno! (Tine Lenarčič)

Cvet planike na grob

Bine Benkovič:
28. 2. 1915–8. 10. 2002

Poslavljam se od staroste kamniških alpinistov in častnega člana postaje Gorske reševalne službe v Kamniku. Po dolgih letih naj vsaj zdaj povem nekaj besed v njegov spomin in zadoščenje.

Pred sedemdesetimi leti se je kamniška mladina vedno bolj navduševala za šport in se jih je vse več odločalo tudi za planinstvo, pozimi pa za smučanje. Precej jih je začelo obiskovati gore nad Kamnikom v vseh letnih časih. Posebno korajžni in smeli pa so se odločili za plezanje in alpinizem. Prvi med njimi je bil Pavle Kemperle. Skupini, navdušeni za alpinizem, se je leta 1935 pridružil tudi mladi Bine Benkovič. Kmalu se je izkazal kot odličen plezalec pri

vzponu s Kemperlom v Stebru Planjave. Potem sta opravila še nekaj prvenstvenih vzponov in ponovitev, ves čas pa sta skupaj z drugimi pomagala tudi pri reševanju v gorah.

Pomembno dejanje zgodovine se je odvijalo v prepadni in krušljivi steni Rzenika, kjer so kamniški plezalci zasenčili do tedaj vodilno vlogo ljubljanskih plezalcev. Oktobra 1937 so v severozahodnem delu Kemperle, Presl in Benkovič preplezali prvo smer. Zanje je bil to takrat res lep uspeh. Žal pa so ljubljanski plezalci dejanje omalovaževali. Nastal je spor, ki se je stopnjeval in vplival na kasnejše dogodke. Maja 1939 sta Bine Benkovič in Pavle Kemperle v dramatičnem dvodnevnem vzponu preplezala izredno težavno smer v osrednjem delu severozahodne stene Rzenika. Ta podvig je bil njun najboljši odgovor na omenjeni nesporazum. Benkovič in Kemperle bi bila takrat brez dvoma sposobna preplezati tudi druge najtežje stene, če se ne bi začela vojna vihra. Po vojni se je slovenska planinska organizacija počasi postavljala na noge. Gorska reševalna služba se je reorganizirala. Ena njenih petih baz je bila ustanovljena tudi v Kamniku. Vodil jo je najboljši predvojni alpinist Bine Benkovič.

Septembra 1946 pa je nastopilo žalostno dejanje kamniškega alpinizma in reševanja. Kamničani so pripravili plezalni tečaj na Kamniškem sedlu. Vodjo tečaja Bineta

Benkoviča in njegovega tovariša pa so tik pred začetkom poklicali, naj pomagata poiskati ponesrečenega planinca pod vrhom Grintovca. Iskali so ga vso noč, vendar ga niso našli. Vodja reševalne akcije je Benkoviča in tovariša nato poslal na tečaj na Kamniškem sedlu. Takoj sta odšla tjakaj in s tečajniki na turo, zvečer pa so utrujenega Benkoviča spet poklicali nazaj na iskanje ponesrečenca. Ne brez grenkobe je Benkovič kasneje pripovedoval: »Dva dni sem že hodil in še ponoči brez spanja, zato sem bil res preveč utrujen in se nisem čutil sposobnega, da bi takoj ponoči odšel na ponovno reševalno akcijo.« Sledil je disciplinski postopek, kjer niso upoštevali izjemnih obremenitev in očitne utrujenosti. Obveljala je ocena, da je storil hud prekršek in odklonil pomoč pri reševanju. Za dve leti sta mu bila prepovedana javno nastopanje in delovanje v planinstvu in reševanju. Reševalno bazo so preselili v Ljubljano. Vsi, ki so poznali okoliščine in ozadje, so se zavedali, da mu je bila storjena velika krivica. Kamniški alpinisti in reševalci se niso mogli znebiti grenkega vtisa, da je šlo za povračilo za staro predvojno plezalsko zamero. Najboljši predvojni alpinist potem ni več sodeloval pri delu alpinističnega odseka in reševalne postaje, še vedno pa je v nekaterih nujnih primerih pomagal reševati.

Vsa naslednja leta je bila srčna želja kamniških alpinistov in gorskih reševalcev, da bi dokazali njegovo nedolžnost in pojasnili ta nesrečni nesporazum. Grenak spomin nanj se je vlekel dolga leta in ni bil pozabljen. Nova knjiga Zgodovina reševanja v gorah nad Kamnikom daje našemu prizadetemu častnemu članu in njegovi družini vsaj nekaj zadoščenja.

Počivaj v miru, naš dragi prijatelj in vzornik Bine Benkovič. Tvoje ime bo za vedno zapisano v steni Rzenika in spomin nate in na tvoja hrabra dejanja ne bo zbledel.

France Malešič